

[Finansministeren.]

som banker og sparekasser fremkom med. Sådan er det, mere vil have mere, og hvad er resultatet blevet af det? At man slet ikke har fået noget på den led.

Det væsentlige var, at min skitse betød, at man ved indskud i banker og sparekasser ligesom i forbindelse med dette forslag kunne få skattefrihed, når indbetaling var foretaget, og så skulle betale skatten, når man fik pengene udbetalt, medens banker og sparekasser ønskede at gå så langt, at man heller ikke skulle beskattes, når man fik pengene udbetalt. Det kunne jeg ifølge sagens natur slet ikke gå med til.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen mente, at forslaget her blev tydeliggjort i det andet lovforslag. Jeg må sige, at det er dog ikke alene det, der sker, men der sker samtidig dette, at den modregning, som finder sted, finder sted således, at man ikke kan få pristalsregulering begge steder.

Endelig mente det ærede medlem hr. Poul Møller, at vi skulle finde nogle smukkere udtryk for „indekskontrakt“ o. s. v.; dertil kan jeg kun sige, at jeg er meget villig til at lægge hovedet i blød og prøve på at finde pænere udtryk, men jeg vil meget advare imod, at man finder udtryk, der er pænere end det, de skal dække over, og det er vel nok her, at noget af vanskeligheden ligger.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen var imod forslaget og fik i den anledning anbragt en del ræsonnementer, som vist ikke helt kan stå for en nøjere prøve. Det ærede medlem mente, at det var meget, hvis et ungt menneske skulle betale 40—50 kr. om året for at tegne en indekskontrakt på 400—500 kr. Ja, det vil dreje sig om 1 kr. om ugen, og jeg tror nu nok, der er mange unge, der kan foretage en opsparing af den størrelse.

Jeg tror også, det ærede medlem i sine bemærkninger vedrørende beskatningen af ældre personer ganske glemte den nedslagsregel, som blev gennemført her i tinget, og som har haft virkning for dette skatteår — § 5 i statsskatteloven, hvor der er givet væsentlige lempelser i indkomstbeskatningen.

Ragnhild Andersen: Den højtærede finansminister mente, at det var en rimelig opsparingsform med 1 kr. om ugen, og det lyder jo også, som om det kun er lidt, de

unge skal betale. Men man må dog huske på, højtærede minister, at når de unge kun skal betale 1 kr. om ugen, så andrager forsikringen i alderdommen også kun 500 kr. om året, og 500 kr. om året er dog ikke det, et menneske stræber efter at sikre sig. Begrundelsen for dette lovforslags fremsættelse har dog været, at de ældre skulle kunne sikre sig at kunne eksistere så nogenlunde ved deres opsparing, og skal de unge det, må finansministeren dog indrømme mig, at en opsparing på 4 000 kr. for et ægtepar drejer sig om 8 gange så meget som de 40—50 kr. Naturligvis er de 40—50 kr. den mindste præmie, men det drejer sig også om de unge på 18 år, som har de ringeste chancer for at begynde, og jeg gad set, hvor mange unge på 18 år der har nogen mulighed for at tegne sig for 2 000 i alderdommen. Derimod vil der for de ældre aldersklasser, der har fået børnene fra hånden, som det rigtigt er sagt, indenfor visse kategorier, visse lag af befolkningen, være mulighed for at afse penge til opsparing, men skal de sikre sig 2 000 eller 4 000 kr., bliver det kolossalt store præmier, der skal til, det vil finansministeren sikkert ikke bestride.

Hvad angår beskatningen af de ældre, ved jeg godt, at der er gennemført nedslagsbestemmelser, men det, jeg pegede på, var faren ved — og det synes jeg er så åbenbart — at man begunstiger en form for opsparing, hvorved folk ved indbetaling af præmie hele deres liv kan få deres indbetalte beløb plus statens indekstillæg plus folkepension.

Det gennemfører man uden at blinke, på samme tid som man siger til tjenestemændene: I betaler ganske vist hele jeres liv til pensionen, I får også indekstillæg af staten, når I skal have pension, men folkepensionen kan I ikke få noget af. Og det samme siger man til de mindrebemidlede: hvis I skal have indeksreguleret aldersrente, når I bliver ældre, eller folkepension, som det nu skal hedde, kan I ikke få andel i de andre indekstillæg, og I må heller ikke beholde jeres fulde arbejdsfortjeneste. Det må tjenestemændene ikke heller.

Såvidt jeg kan se, må alderdomsopsparerne imidlertid gerne blive i deres gode stillinger. Er det ikke sådan, højtærede finansminister? Forlanger man af dem, at de skal holde op med deres indtægtsgivende virk-

